

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 5 kwietnia 2023 r.,

w sprawie P. K.

skazanego z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego

Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 30 września 2022 r. sygn. akt VI Ka 338/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 29 października 2021 r., sygn. akt II K 519/20

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i wydatkami tego postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 29 października 2021 r., sygn. akt II K 519/20 uznał P.K. za winnego popełniania czynu z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 k.k. i skazał P.K. na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Apelację od ww. wyroku wnieśli obrońcy skazanego.

Adwokat B.J. zarzucił wyrokowi, obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia t.j.:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i subiektywną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień P.K. (w szczególności w zakresie świadomości pochodzenia pojazdu), zeznań świadka D.S.,

2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 192 k.p.k., polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i subiektywną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań świadka R.D. (w szczególności bezpodstawne uznanie, że jego późniejsze zeznania - negujące kradzież pojazdu - są nielogiczne, pełne sprzeczności i absurdalności, nadto zaniechania przesłuchania świadka z udziałem psychologa, mimo sygnalizowanych problemów z pamięcią),

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. w art. 192 k.p.k. tj. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i subiektywną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci świadka R.D..

Adwokat W. S. zarzuciła rozstrzygnięciu mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę przepisów postępowania m.in.,

1. art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k., w zw. z art. 424 k.p.k. wyrażającą się w przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, a nadto nieobiektywnej i dokonanej w sposób dowolny oraz sprzeczny z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w sposób niezgodny z zasadami logicznego i spójnego wewnętrznemu rozumowania bez przedstawienia procesu rozumowania oraz argumentów,
2. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., poprzez niewszzechstronne i niewyczerpujące rozważenie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, z pominięciem tych, które mają kluczowe znaczenie,
3. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 k.p.k. poprzez dokonanie samodzielnych i błędnych ustaleń faktycznych w zakresie dotyczącym oceny wiarygodności zeznań R. D., M. L.,
4. 424 §1 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania wyjaśnienia podstawy prawnej i faktycznej wyroku w szczególności w zakresie dotyczącym działania oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, etapów realizacji „wspólnego działania” umyślności oskarżonego.

Skarżący wnieśli o zmianę wyroku i uniewinnienie skazanego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga wyrokiem z dnia 30 września 2022 r., sygn. VI Ka 338/22 wyeliminował z opisu czyn zwrot „przyjął” oraz utrzymał wyrok w mocy w pozostałej części.

Kasację od wyroku wniósł obrońca skazanego, zarzucając rozstrzygnięciu rażące naruszenie przepisów postępowania, wyrażonych w art. 457 § 3 k.p.k. w

związku z art. 433 § 2 k.p.k. oraz w art. 7 § 1 k.p.k. w zw. z 410 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważenia zarzutów i wniosków apelacji obrońcy oskarżonego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a w szczególności w zakresie obejmującym zarzuty naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów oraz prawa do obrony i rzetelnego procesu w szczególności przez nienależyte rozważenie podniesionych w apelacji zarzutów obraży przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia - art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z tj. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów poprzez dowolną i subiektywną, ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków D.S. i R.D. przeprowadzoną wbrew wskazaniom wiedzy i zasadom doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania. Co miało - zdaniem obrońcy - istotny wpływ na treść na treść obydwóch wyroków Sądów II i I instancji, i w konsekwencji doprowadziło do nieuzasadnionego utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji w zaskarżonej części. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sadowi I instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie wniósł o jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Dotyczy to uchybień sądu odwoławczego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przeniknięcie uchybienia pierwszoinstancyjnego do postępowania odwoławczego aktualizować się może dopiero w sytuacji, gdy sąd odwoławczy przeprowadzi nienależytą kontrolę instalacyjną i zaakceptuje orzeczenie sądu pierwszej instancji, pomimo że dotknięte jest ono wadami, na które zwrócono uwagę w zwykłym środку odwoławczym (*tak: postanowienie SN z 30.08.2022 r., I KK 236/22, LEX nr 3483535*). W takim wypadku to na skarżącym ciąży obowiązek podniesienia i wykazania wadliwości procedowania przez sąd odwoławczy, w następstwie którego doszło do owego

przeniknięcia uchybienia do orzeczenia drugoinstancyjnego, co mogłoby się wyrażać z nierzetelnym rozpoznaniu zarzutów środka odwoławczego, oraz wykazania, że uchybienie to mogło mieć wpływ - i to istotny - na treść zaskarżonego orzeczenia (*tak: postanowienie SN z dnia 14 kwietnia 2021 r., III KK 16/21, LEX nr 3220128*).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że z treści wywiedzionej kasacji nie wynika na czym zdaniem skarżącego polega nieprawidłowa kontrola instancyjna sądu odwoławczego w zakresie zarzutu dotyczącego oceny wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków D.S. i R.D.. Nie stanowi bowiem o zasadności zarzutu sama prezentowana przez autora kasacji odmienna ocena materiału dowodowego.

Analiza treści wywiedzionej kasacji wskazuje, że zarzuty w niej podniesione opierają się w całości na argumentacji przytoczonej przez obrońcę skazanego w zwykłym środku odwoławczym wniesionym od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 29 października 2021. Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd ad quem w sposób należyty i rzetelny odniósł się do zarzutów apelacyjnych, co wynika z analizy pisemnych motywów rozstrzygnięcia. Same zaś zawarte w kasacji zarzuty jedynie pozornie odnoszą się do kontroli instancyjnej. W istocie są skierowane przeciwko orzeczeniu sądu I, przy czym autor kasacji nie powołał konkretnych uchybień sądu odwoławczego, prowadzących do przeniknięcia uchybień sądu I instancji do orzeczenia drugoinstancyjnego ani wykazał ich wpływu treść zaskarżonego orzeczenia.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1.

Z uwagi na rozpoznanie kasacji w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bezprzedmiotowe było rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[SOP]

[as]

